

Lale Bahçesi 11

– AliKemal · 02 Mart 2016

İsmail, kendi kendine sonsuz bir öfke duymaktaydı. "Allah belamı versin! Ne işim vardı benim, burada... Aptal kafam, salak kafam..." Hemen çıkıp gitmeliydi bu delikten, yoksa açlıktan, susuzluktan, en önemlisi de hapsizlikten ölüp gidecekti burada. "Evet, bir an önce çıkıp gitmeliyim buradan!" Toparlandı, sığındığı ara yerden doğruldu. Dikkatli davranarak aradan çıkıp, kapının arkasına geçti. Küçük pencereden dışarıyı gözlemlemeye başladı. Dışarılarda hiçbir hareketlilik yoktu. Kapının sürgüsünü açtı. Kapıyı açar açmaz evin arka cephesine dolandı mı, görünme riski tamamen ortadan kalkacaktı. Etrafı son bir kez daha iyice gözetledi ve sakinlikten emin olarak kapıyı açtı.

Tam o anda sessize çekmiş olduğu cebindeki telefonun yanar ekran ışığını fark etti.

*

İsmail, ekrandan arayanın Çiğdem olduğunu görünce duraksamaksızın açtı. "Ne var gene!"

"Eve geldiler mi? Kaçabildin mi, diye soracaktım da..."

İsmail, aralık kapıyı gerisin geriye kapatarak pencerenin yanına sindi. "Kaçtım! Sohbetin sırası değil şimdi! Sen neredesin?"

Çiğdem bir an tereddüt etti. Polislerden biri bıyık işaret eder etmez, o da, "Babamın yanındayım." dedi.

"Gebermedi mi o?"

"Ameliyat edildi."

"Kurtuldu mu yani?"

"Kurtuldu, çok şükür..."

Babasının kurtulmuş olmasına bir türlü akli ermeyen İsmail, daha da öfkelenerek homurdanmaya başladı. "Onca bıçağı yiyen adam, ölmez miymiş yahu! Dokuz canlı mıymış bu pezevenk?"

Polis memurlarından biri ablasından da söz etmesini işaret etti.

Çiğdem, "Ablam da ölmedi, şükür..." diye devam etti.

"Kim? Lale mi? Lale niye ölecekti?"

"O da intihar ettiydi..."

"Niye ki?"

"Niye olacak! Sen babamı öldürmeye kalkışınca üzüldü o da..."

"Bok mu varmış üzülecek. O demiyor muydu, bahçeyi müteahhitte vermeye razı olmuyor bu macır; ne yapmalı da razı etmeli, diye? Geberip gideydi, engel olan kalmazdı işte. Ne yaptı da intihar etti o? Hap mı yutmuş?"

"Yok... Bileğini kesti!"

Cihazın başındaki polis memuru kulağından kulaklığı sıyırıp atarken, cihazın birkaç düğmesini kapatarak İsmail'in onu duyma imkanını önledi, yumruğuyla zafer işareti yaparak, "Lale Bahçesinde!" diye haykırdı.

Diğer bir cihazın başındaki diğer memur telsiz anonsu yapmaya başladı. "Bütün birimlere... Zanlı Lale Bahçesinde! Derhal tedbir alınsın! Tekrar ediyorum! Zanlı Lale Bahçesinde! Tedbir alınsın!..."

Telsizden cevap: "3.158 den merkeze... Harekete geçildi, hazırız!"

Diğer mekanik sesler onu izledi, hepsi harekete geçildiğine dair bilgi geçmekteydi.

Anonsu yapan polis Çiğdem'e, "Tamam, devam et konuşmaya!" diye emretti.

Çiğdem telefonu kulağına kaldırdı, dinlemeye başladı.

İsmail, kısa süren suskunluktan dolayı kızılıyordu. "Niye sustun kız, konuşsana!"

"Telefonda bir arıza var her hal. Konuşuyorum ama ses alamıyorum."

"Tamam, şimdi, senin sesin geldi."

"Seninki de geldi."

" O Salağı da hastaneye mi kaldırdınız diye sorduydum..."

Çiğdem, "He..." diyerek sustu.

Polis "devam et, devam et, oyala biraz..." diye fısıldayarak işaret yapınca Çiğdem devam etti. "Sen ne yapacaksın şimdi?"

"Kaçacağım ya, param yok. Bakayım, para bulmaya çalışacağım biraz..."

"Paran mı? Eve gidebilirsen, benim yattığım döşeğin altında üç yüz milyon var..."

"Evdeyim zaten! Söyleyeceğin başka bir şey yoksa kapatıp da bakayım şu paraya. Bu telefonu arama bir daha, evde bırakıp da gideceğim. Telefonda izimi sürüyorlardır belki..."

"Olur..."

Komiser Yardımcısı, "Geç kaldın!" diyerek gülümsedi.

Ekip arabaları Lale bahçesini hem önden, hem arka sokaktan kuşatmışlardı.

İsmail depodan çıkmadan evvel deponun penceresinden dikkatlice bakınsa da bir şey göremeyerek, dışarı çıktı; koşarak ön taraftaki eve geçti. Doğruca Çiğdem'in yatağına giderek, yatağı savurup attı. Orada, bir bez parçasıyla sarılıp bırakılmış paraları bularak cebine sokuşturdu. Aynı anda evin kapısı gürültüyle açılarak içeri çok sayıda polis daldı.

"Kıpırdama! Kaldır ellerini, havada tut! Yat! Yat! Yat! Uzat ulan elini arkaya! Kelepçelemiyorum..."

Tamam! Kalk, yürü şimdi! Kalk, kalk, kalk!"

İsmail, evden hızlı hareketlerle, adeta sürüklenerek polis araçlarından birine sokuldu. Araç hızla harekete geçerek oradan uzaklaştı, gitti.

*

Kazım Köseabdi, çok kalabalık bir ekibin ortasında ameliyat edilmekteydi. Kalabalığın nedeni ise, ameliyatı izleyen beyin cerrahi olma hayalindeki intern hekimleriydi. Zavallılar, kah acil serviste, kah poliklinikte ve serviste sabaha kadar tuttıkları nöbetten sonra davula dönüşmüş kafalarına hocalarının hassasiyetle yürüttüğü operasyona dair önemli notları sokmak için pür dikkat onu seyrediyorlardı. Sinem ve Lale, babalarının yeniden ameliyata alındığını duydukları andan itibaren yerlerinde duramaz olmuşlardı. Kıpır kıpır dudaklarıyla bilebildikleri tüm duaları babaları için etmekle meşguldüler. Ayakkabıcı Metin, büyük müjdeyle çıkıp geldiğinde, babalarının ölüm kalım mücadelesi verdiği ana denk gelen bu müjdeye bile sevinemediler. "Layığını bulmuş! Oh olsun!" demekle yetindiler.

Metin, "Çiğdem nerede?" diye sorunca,

"Evde," dediler.

"Yok evde. İsmail evdeydi yakalandığında. Ben eve girip kırıp dökülenleri toparlayarak kapıları kilitledim, Çiğdem filan yoktu etrafta."

Herkesin aklına hemen en kötü ihtimal geldi.

"Yok, yok," diye üsteleyerek onları sakinleştirme çabası gene Metin'e düştü. "Bir şey yapmış olsaydı, orta yerde olurdu kız. Ona dair en ufak emare yoktu. Sanırım, eve gelmemiştir."

"Nereye gider ki?"

"Polisler engellemişlerdir eve girmesini, içerde İsmail var diye... İsmail'i yakalamak için evi sarmışlardı ya, kız bir zarar görmesin diyerekten salmamışlardır içeri."

Bu fikir mantıklı geldi kızlara, ama oradan ayrılınca hastaneye dönmesi gerektiğini sorgulamaya başladılar bu defa da...

Metin, "Karakolda misafir etmişlerdir," dedi.

Kızlar bu ihtimale de inandılar. "Karakola bi soralım, orada mı, değil mi, diye!"

"Ben şimdi hastane polisinden sordurtur, öğrenirim. Bu arada seni sormayı unuttum. Sen nasıl oldun bakalım?"

"Bileğimden başka hiçbir derdim yok benim. Bugün serum vermeyi bile bırakacaklarmış. Normal yemeklerden yiyebileceğim ben de..."

"Oh, oh, çok iyi..."

Lale, "Metin amca," dedi. "Babamlan bir haber yolladydın ya... Hani, Lale, gelsin, tezgahçılık işine başlasın diye..."

"E?"

"Buradan çıkınca o işe başlayabilir miyim?"

"Başlarsın tabii... Hele şu işler ne olacak bir görelim önce..."

"Tamam."

"Ben gidip de Çiğdem'i bir sorayım polislere. Sinem sen de gel istersen."

"Tamam. Geleyim."

Metin, yanına Sinem'i de alarak çıktı, gitti.

*

Çiğdem, üstlendiği görevi tamamlayıp da İsmail'i yakalatınca, vicdanen huzur bulmuştu; artık ona yaptıklarını bir bir anlatsa bile umursamayacaktı.

O, hiçbir şeyi isteyerek yapmamıştı. Abisi olacak o sapık, sesini çıkartmaması için sürekli ölümle tehdit etmişti onu. Sırf kendisini öldürecek olsa umursamazdı da, kardeşlerini ve babasını da öldüreceğine yemin billah ediyordu.

Başlarda, bir şey yapamaz diyerek direnmek istemişti, fakat hem onu, hem öteki kızları öyle bir dövmeye başlamıştı ki, babaları kahvehaneden koşturup gelerek zor kurtarmıştı elinden. O da evin kırılmadık kapısını, penceresini bırakmamış, babalarına da olmadık küfürler etmişti. Ondan sonra ön evde kalmasına izin verilmemişti, ama bu daha fena olmuştu. Onun arkadaki evin bir odasında kalmasına izin veren babaları, yemek yemek için de ön eve gelmesine izin vermeyince yemekleri bir tepsi içinde arka eve götürülmeye başlanmıştı ve bu hizmeti de Çiğdem üstlenmek zorunda kalmıştı. Yemekleri götürüyor ve o arada tecavüze uğruyordu. Lanet olasıca pislik, bazen üç öğün yemekte üç öğün tecavüz ediyordu...

Her şeyi tek başına göğüsleyerek kız kardeşlerini de aynı sondan kurtardığını sanıyordu ki, aynı şekilde

Lale'ye ve Sinem'e de tacizlere başladığını öğrenmişti. Buna tahammül edemezdi.

Eve gelmediği geceleri Dilber isimli şarkıcının evinde geçirdiğini biliyordu. İsmail, kendisi söylemişti; hatta eve getirerek Dilber ile tanıştırmıştı onu. Dilber'in İsmail'e düşkün olması için de, "abim bir tanedir," teraneleriyle çok uğraşmıştı. Nitekim, İsmail, Dilber'le bir aşk yaşamaya başladıktan sonra onu da rahat bırakmaya başlamıştı.

Evet, dün geceyi de Dilber'in evinde geçirdiğinden adı gibi emindi. İsmail'in yakalanması ve cezasını çekmesi için, sabah erkenden, Lale'nin ve Sinem'in henüz uykuda olduğu saatlerde hastane polisine giderek, onlara Dilber'in adresini tarif etmişti.

Onu ihbar etmesine rağmen kafası karman çormandı. İsmail'i son anda karar değiştirerek kurtarmak istemesine, onun yakalanmasıyla birlikte kendisine tecavüz edişinin de deşifre olacağını akıl etmesi olmuştu. Bu gerçeğin herkes tarafından duyulması onun hayatını mahvedecekti ve bir daha ne bir toplumun içine çıkabilecekti, ne de evlenebilecekti. Bunu hiç kimse bilmemeliydi.

Hastane polisi Çiğdem'in Sincan Emniyet Amirliğinde gözaltında tutulduğunu ve mahkemeye çıkartılacağını öğrenmişti. Bu bilgiyi alan Sinem ve Lale'yi daha büyük bir merak içine düşmüşlerdi. Çiğdem ne yapmıştı da gözaltında tutuluyordu ki...

Sinem, "Metin amca, senin emniyet amirliğinde tanıdığın birileri vardır muhakkak, Çiğdem ablamı niçin tuttuklarını bir öğreniver ne olur," diye yalvararak Metin'den yardım istedi.

Metin, müdürlükte girdiği ayakkabı ihalelerinde merhabalaştığı bir çok polis memuru olmasına karşın hiç biriyle böyle bir sorgulama yapacak kadar samimiyet kurmadığını düşündü. "Yok be kızım," dedi; "ama, gidip doğruca soram bi, sakıncalı bişi değilse cevap verirler belki."

Bir tekerlekli sandalyeyi ittirerek gelen servis hemşiresi, "babanız müthiş bir adammış, ameliyat masasından kalkıp yürüyerek çıktı, gitti," dedi.

Bir an onun şaka yaptığını anlayamayan Sinem, "nasıl yani? Yani yürüyebiliyor mu artık o?" diye sordu. Hemşire bu defa, "yürüyecektir inşallah! Sabırlı olur ve yoğun bakıma alındı. Orada uyutuluyor. Onu şöyle bir uzaktan da olsa görmek ister misiniz?"

İki kız birden, "isteriz," diye atıldı.

Hemşire tekerlekli sandalyeyi Lale'nin yatağına yanaştırdı, "ben de isteyeceğinizi tahmin etmiştim zaten," diyerek kızın kolundaki serumu söktü, sandalyeye geçmesi için yardımcı oldu. Birer maske tutuşturdu ellerine, "şunları takın suratınıza!"

Metin, "benim de görmem mümkün mü?" diye sordu.

"Siz nesi oluyorsunuz?"

Metin, arkadaşımı, demek üzereydi ki, Lale, "o amcam," dedi. "Babamın kardeşi."

Hemşire, erkek kardeşin de görebileceğine kanaat ederek, bir maske de ona verdi. "Onu takın, sonra da tekerlekli sandalyeyle beni takip edin."

"Metin, denilenleri yaparak Lale'nin oturduğu sandalyeyi ittirmeye başladı.

Hemşire, "babanız yoğun bakım cihazında uyutuluyor. Göreceğiniz manzara bu. Doktor hanım, sadece beş dakika için izin verdi. Sakın orada ağlamaya, ya da başka bir biçimde ses çıkartmaya kalkışmayın.

Sessizce bakacaksınız, sonra da döneceğiz. Tamam mı?"

"Tamam."

Kazım Köseabdi, tıpkı hemşirenin dediği gibi ağzındaki bir solunum cihazı ağızlığıyla ve kollarında serum ve sair bağlantılarla hareketsiz, derin bir uyku halindeydi.

Sinem de Lale de onun nefes alıp verdiğini karşıdan da olsa görerek çok mutlu olmuşlardı. Odalarına döndüklerinde birbirlerine sarılarak sevinç göz yaşları dökmeye başladılar.

Metin, "Allah dualarınızı kabul etti kızlar, babanızı size bağışladı," diyerek müsaade isteyip oradan ayrıldı. O giderken iki kız ağlamaya devam ediyordu.

*

Dilber, yazılı ifadesini alan polis memurunun, okuması için verdiği yazıyı baştan sona dikkatlice okuduktan sonra iade etti. Polis memuru yazının altını da imzalamasını isteyince, masa üstündeki kalemi alarak gösterilen yeri imzaladı. Aynı polis nezaretinde, odadan çıkartılarak bekleme odasına götürüldü. İsmail, elleri arkalarından kelepçeli karga tulumba emniyet binasından içeri sokuluyordu. Birinci katın büyük holünden ilerlemeye başladıkları anda, tam da karşılarındaki odadan bir polis nezaretinde çıkartılan Dilber'i gördü.

O ana kadar sessizliğini korumuş olan İsmail, birden bir öfke seline kapılarak bağırmaya başladı. "Onu niye getirdiniz ki buraya? Onun hiçbir şeyden haberi yok! Onun bir suçu yok! Bırakın onu gitsin! O masum o!..."

Ona nezaret eden iki polis, onu zor kullanarak götürmeye başladılar.

İsmail, avazı çıktığıınca bağırmaya başladı. "Dilber!... Sevgilim, söyle onlara, senin bir şeyden haberin olmadığını söyle onlara!... Seni de bu işlere bulaştırdığım için affet beni sevgilim!... Senin bir suçun yok!... Affet beni!... Dilber!..." Polisler nezarethanelerin olduğu alt kata indirinceye kadar sesi tınladı durdu. Dilber, Çiğdem'in bulunduğu bekleme odasından içeri sokuldu. Çiğdem ile Dilber birbirleriyle soğuk mimiklerle selamlaştılar. Bekleme odası da aslında bir nezarethaneydi; ne var ki, orada kaçma riski olmayan ve mahkemeye götürülecek olan, genelde bayan sanıklar, arada da torpillilertutuluyordu. İçinde masa, sandalye, hatta uzanılıp istirahat edilebilecek iki çekyatı olan bir yerdi.

Dilber'i getiren polis memuru, Çiğdem'e seslenerek, "gelin benimle, sizin de yazılı ifadenizi alalım," dedi. Çiğdem polisin çağrısına uyarak yerinden kalkıp ona doğru yürümeye başladı.

*